ironiserede vittigt og skarpt over det bestaaende Mandsherredømme, og manede tilslut Kvinderne til enigt at fordre bedre Kaar. Den Diskussion, der rejste sig efter hendes Tale, blev ubeskrivelig livlig. Det var de samme Synspunkter, de samme Argumenter, som kendes fra vore hjemlige Diskussioner, og hvorledes kunde det være andet? Kravet er jo det samme i alle Lande, Uretfærdigheden den samme overalt. At Modstandernes Vaaben heller ikke er forskellige i Italien og Danmark — selv om naturligvis de forskellige politiske Tilstande bringer enkelte Afvigelser — fik man et tydeligt Indtryk af, da en Dame havde det priselige Mod at tage Ordet mod den herskende Stemning. Det syntes et Øjeblik, som om Forsamlingen ikke vilde høre hende, men Dirigenten fik den bragt til Ro.

Blandt de mandlige Talsmænd for Kvindevalgretten hilstes med taknemmeligt Bifald Mirabelli, der som Deputeret har talt stærkt til Gunst for den.

En af Talerne drog en Sammenligning mellem Slaverne i Amerika, der ikke selv følte Trang til Befrielse, men næsten modsatte sig den, og de mange Kvinder, der ikke har faaet Forstaaelse af, hvor vigtig Stemmeretten er for dem. De vil blive taget paa Slæbetov af os, sagde hun; de vil mod deres Vilje blive frigjorte ved vort Arbejde.

Med Glæde og Stolthed saa vi Skandinaver os repræsenterede af en saa nobel Personlighed som Fru Ann Margret Holmgren, der i faa varme Ord, som gjorde stærkt Indtryk, indskærpede Kvinderne, at Stemmeretten i Virkeligheden bør have deres højeste Interesse, og at intet Arbejde for Kvindens Sag kan sammenlignes med Arbejdet for den; den er, sagde hun, Nøglen til den Dør, der fører ind til Kvindens nye Liv.

Den Diskussion, der drejede sig om det næste Emne: de Maader, hvorpaa man kan paavirke Regeringen til Gunst for Kvindevalgret, beskæftigede sig meget med de engelske Suffragister. Medens alle var enige om at beundre deres Mod og Selvfornægtelse, var de allerfleste betænkelige ved at fremhæve deres Eksempel til Efterligning. Den almindelige Mening var, at Italienerindens hele Karakter umuliggør den Slags Demonstrationer, som man kender i England.

En ung, energisk Dame fra Turin sagde dog med stærke Ord, at man burde forfølge Sagen nu, da Interessen var vakt; hun fremhævede, at man burde danne rene Valgretsforeninger i den rigtige Forudsætning, at Valgretten er en tilstrækkelig stor Sag at arbejde for.

Marchese Lucifero, en pragtfuld, sortøjet Skønhed, behandlede derefter det Spørgsmaal, hvorledes den kommende kvindelige Slægt skal opdrages. Lad os opdrage vore Døtre til at forstaa deres Pligter mod Staten, og lad os ikke forsømme at opdrage de unge Mænd til Respekt for Kvinden, hendes Evner og hendes hjemlige Gerning.

Hun anbefalede alle de Kvinder, der har Lejlighed til at komme i Berøring med den store Befolkning, Lærerinder, Lægefruer o. s. v., at gøre sig til Apostle for den gode Sag.

Desværre var det nu ved at blive mørkt; det Foredrag, Frk. Labriola skulde have holdt om de Resultater, Kvinderne har naaet i de Lande, hvor de har Valgret, maatte derfor forkortes altfor stærkt. Man beklagede, at man gik glip af denne unge lærde Dames altid livlige, altid belærende Foredrag.

Efter at lige før Mødets Slutning Københavns Kvindevalgretsforenings Formand, Frk. Meta Hansen, har bragt en Hilsen fra de danske Kvinder, der just har faaet den kommunale Valgret, forlader man denne Sammenkomst med en levende Følelse af, i hvor høj Grad Kravet om Kvindevalgret har vokset sig stærkt i hele Verden; det er, som ser man Kvinder fra alle Lande med et varmt Smil række hinanden en søsterlig Haand, mens Øjnenes sikre Blik synes at sige: Giv Tid, hold ud, engang kommer Sejren for os alle.

Elise Koppel.

KVINDERNE
OG
DEN KOMMUNALE VALGRET

Den Bevægelse henimod Ligestilling mellem Mænd og Kvinder, som de to sidste Menneskealdre har bragt, er ved Gennemførelsen af kommunal Valgret for Kvinder rykket et meget betydeligt Skridt fremad. Det vil da ogsaa utvivlsomt vise sig, at det, at Kvinderne nu har faaet Adgang til at tage Del i det kommunale Liv herhjemme, vil bringe en Mængde af dem, der før stod uinteresserede og ligegyldige overfor hele det offentlige Liv, til at tage virksom Del deri.

Men naar det nu kommer dertil, at Kvinderne skal til at bruge deres Valgret, saa gælder det om, at de undgaar de Farer, der knytter sig dertil.

For det første bør Kvinderne vogte sig for at gaa til Valg som et særligt Kvindeparti imod Mændene. Noget af det allervæsentligste, der kan vindes ved Valgretten, er, at Kvinderne bliver regnet for Mændenes Ligestillede, ikke som en Kaste for sig. Men skal dette naas, da maa Kvinderne tage Arbejdet op i Fællesskab med Mændene, ikke isolere sig, ikke erklære, at de ikke vil blandes ind i alt det politiske »Kævl«. Der er sikkert hos mange Kvinder en Fornemmelse af, at Politik er noget, som de ikke forstaar sig paa, som de maa holde sig tre Skridt fra Livet. Men denne Betragtning er i Virkeligheden ganske unaturlig. Politiken griber i den Grad ind i vor daglige Tilværelse, at vi i Længden ikke kan undgaa at blandes ind i den. Naar Kvinderne har ønsket Valgret, da er det jo netop for at øve Indflydelse paa det politiske Liv. Til andet kan Valgret ikke bruges. Og dette kan kun ske ved, at man slutter sig til det ene eller det andet Parti. Det er ganske umuligt, at vi skulde kunne bruge vore nye Rettigheder som kommunale Vælgere uden at dele os efter politiske Linjer. Det